

COLUMN 2 april 2016 - Columnist: Gerard Verspuij

Heb je even voor mij ?

In ras tempo gaat de afbraak van de verzorgingsstaat maar door. Onder de dekmantel van alles naar de gemeente, daar weten ze het beste hoe het met de burger gaat, wordt alles gelijk een zeemeeuw, die zijn ontlasting naar beneden gooit, overgeheveld naar de gemeente. Een mooie verpakking als decentralisatie, dichter bij de burgers doet verhullen dat het menselijk belang wordt verkwaanseld ten gunste van zware bezuinigingen.

Onbegrijpelijk dat je hier nauwelijks raadsleden over hoort. Ze doen graag mee aan praktische discussies met als termen bevoegdheden, verantwoordelijkheden, zelfstandigheid, eigen verantwoordelijkheden, dichter bij de mensen. Iedereen weet dat dergelijke bezuinigingen het lot van afhankelijke mensen zal verslechteren. En toch maar meedoen en altijd instemmen.

Waarom toch je ruggengraat niet gebruiken ? Ok, je kunt ertegen inbrengen, dat het bezuinigingen zijn die komen van boven. Neem dan je maatregelen om de opvang van dergelijke bezuinigingen nog enigszins op te vangen. En wat zien we in Den Haag een wethouder van Financiën, die zo trots is dat Den Haag de laagste belasting vraagt. Kortom de kwetsbaren laten bloeden ten gunste van de rijkere. Op en top egoïstisch. Wel doorgaan met de bouw van het Spuiforum, de aanleg van het Binckhorst-tracé, samen goed voor ruim 400 miljoen en de ogen sluiten voor de sociale onrust en ellende in de eigen stad.

Den Haag staat bovenaan met de hoogte van de werkloosheid, heeft een groot tekort aan betaalbare woningen, kent een percentage van 50 % eenzame tot zeer eenzame ouderen. En dat in een op hol geslagen wereld. Een wereld, waarin zekerheden voor goed verdwenen zijn, waarin onderlinge steun harder nodig is dan ooit. En wat doet Den Haag? Zich beroepen op haar geweldige belastingklimaat, haar statusprojecten en het sluiten van de ogen voor de zwakkeren. En om het geweten te sussen en om wat aandacht te krijgen voor de verschrikkelijke gevolgen van een zelf ingevoerd beleid, een aantal schriftelijke vragen te stellen; alsof de mensen dát niet door hebben.

Ok, als er dan minder geld te besteden is, kijk dan ook eens kritisch naar de huidige werkwijze van hulpverlening. De huisarts met alles belasten werkt niet, als er geen goede vorm van snel doorverwijzen mogelijk is. Je zult de hulpverlening zodanig moeten gaan organiseren, dat een partij verantwoordelijk is, zodat heen weer schuiven van cliënten stopt en nog erger de ene hulpverlenende instantie de zaak sluit, terwijl de cliënt niet geholpen is.

Kun je de resultaten verbeteren en de kosten verminderen? Afspraken maken over meetbare prestaties en daar dan ook op aansturen, dat is het werk van een zorgzaam gemeentebestuur.

Zorgdragen voor een goede besteding van subsidiegelden. Controle, dat is het echte werk van een gemeenteraadslid, in de praktijk zelf vaststellen hoe het verloopt en met oplossingen komen. Dan meen je wat je zegt. Een spreekwoord zegt dat je het karakter van een mens afleidt uit hoe hij/zij omgaat met mensen, die niet direct iets voor je kunnen betekenen. Zo is het ook met het bieden van hulp aan mensen in psychische nood.

Gelukkig zetten vele hulpverleners zich blijvend in voor deze mensen en trekken zij zich daarbij niets aan van de politiek, die alleen let op zichzelf en op krantenberichten.

Deze hulpverleners, dat zijn de echte kopstukken.

